

Archi tec tuur NL

WATERPLEINEN + EDWARD
VAN VLIET + CHV-TERREIN
VEGHEL + THUIS BIJ JEANNE
DEKKERS + KRANEN/GILLE +
BOUDEWIEN VAN DEN BERG +
RITSWAND + LOUNGE 2
SCHIPHOL + PATCH 22 +
CAROLINE BIJVOET + ARNA
MACKIC & LORRIEN BEIJAERT
+ MUSEUM VOORLINDEN

Doen wat ik wil

Caroline Bijvoet studeerde architectuur in Delft en leerde het vak onder meer bij D.A Studio Praag, cepezed en QWA Rotterdam. In 1995 begon zij voor zichzelf en vorig jaar startte zij samen met Michel Tureay het bureau Urban Match. Sinds 2003 hanteert zij als de tijd het toelaat de schilderskwast. Het kunstenaarschap was voor haar een bevrijding van het dwingende metier dat architectuur soms kan zijn. Het resulteerde vooralsnog in exposities in Rotterdam en Parijs.

Architectuur gaat volgens Caroline Bijvoet van Bijvoet architectuur & stadsontwerp over beleving van ruimte. Een mooie doorkijk vanaf een bepaald punt, verrassende details, een bijzondere lichtinval, of spelen met een illusie. Het gaat er in haar ogen om de ruimte zo in te kaderen dat deze maximaal voldoet aan de wensen en verwachtingen van de opdrachtgever. Daarom werkt ze liefst samen met een multidisciplinair team. Vakmensen zoals een aannemer, een constructeur of timmerman bedenken soms de prachtigste oplossingen voor ingewikkelde problemen. Aan de basis van Urban Match (begin 2015 opgericht door ontwikkelaar Michel Tureay en Caroline Bijvoet) ligt de gedachte dat na zeven jaar crisis in de bouwsector de tijd rijp was voor een nieuwe vorm van stedelijke ontwikkeling. Urban Match richt zich daarbij op plaatsen voor ontmoeting in de stedelijke omgeving. Dat kan een zorgcafé voor ouderen zijn, maar ook een sportgebouw voor de jeugd, een buurtpark of een strandboulevard. Wat Bijvoet met dit bedrijf wil, is verbinden en komen tot wat kan, maar er nog niet kwam.

Het is dus niet vreemd dat tekenen en schilderen lange tijd iets bleef dat Bijvoet erbij deed naast haar werkzaamheden als architect en stadontwerper. Maar soms kruipt het bloed waar het niet gaan kan. De schilderkunst bleef lonken en nu staat ze minimaal één dag per week achter de schildersezel.

Bevrijding

Caroline Bijvoet aarzelt hardop te zeggen dat ze naast architect ook schilder is. Het blijft namelijk ontzettend schipperen met tijd om artistieke ambities te combineren met de harde werkelijkheid van de dagelijkse ontwerppraktijk. Toch wordt schilderen steeds belangrijker voor haar 'Ik kom steeds meer tot de ontdekking dat ik met schilderen kan doen wat ik wil. Als ik met een schilderij bezig ben, ben ik niet gebonden aan een opdrachtgever, ik kan m'n eigen fantasie en verbeelding de vrije loop laten. Dat is voor mij een enorme bevrijding. Als ik sta te schilderen voel ik me een bevoorrecht mens. Ik mag dit doen omdat ik het wil.' Met een schilderskwast creëer je dingen die je als architect niet kunt maken. Letterlijk. 'Bij architectuur zijn er altijd de praktische zaken waar je rekening mee hebt te houden. Ontwerpen gaat over perspectief, zwaartekracht, vormen die wel of niet kunnen en dat er maar één zon is. Bij schilderen kan je weglaten wat je niet aanstaat of toevoegen wat je mist. Jij en niemand anders bepaalt de sfeer, de lichtval en de emotie die een compositie oproept.'

Achterkant van de stad

Schilderen is inmiddels het stadium van vrijblijvend hobbyisme ontstegen. Bijvoet had in het voorjaar van 2014 haar eerste expositie in Rotterdam. Een vriendin zag haar werk en attendeerde haar op de vrije exposities in Meudon bij Parijs. Dat bleef niet

zonder succes. Ze verkocht drie doeken in de lichtstad. Vorig jaar vond Caroline Bijvoet aansluiting bij een bevlogen multidisciplinaire kunstenaarsgroep in Rotterdam. Gezamenlijk onderzochten zij hun fascinatie voor de achterkant en de gelaagdheid van de stad. Die zoektocht leidde tot de expositie 'De achterkant van Maaskant' die afgelopen juni onderdeel was het architectuurfestival ZigZagCity.

Bombardement

Opmerkelijk in haar oeuvre is de serie van veertien schilderijen die ze maakte van Rotterdam na het bombardement. 'Ik zag er een filmpje van op mijn laptop. Kleine plaatjes die me direct fascineerden omdat ze zo goed laten zien hoe vervreemdend een kapot gesmeten stad werkt. Ik ben toen ook het merkwaardige 'dubbele' van Rotterdam beter gaan begrijpen. Voor de oorlog had de stad een zekere verfijning die na de wederopbouw nooit helemaal is teruggekomen.' Vergankelijkheid is sowieso een kenmerk van haar werk. Haar jongste serie (in wording) is ontstaan in Detroit. Ze dwaalde er rond langs de gigantische industriële complexen. Ooit met veel optimisme neergezet, maar nu in een steeds verdergaande staat van verval. 'Die fascinatie staat inderdaad haaks op de orde die ik als architect wil scheppen. Maar toch hou ik van het contrast tussen strak en langzaam verkrummen in de tijd. Die sfeer van verval probeer ik te vatten in verf.'

